

SOLIDARIDAD OBRERA

Òrgan de la Confederació Regional del Treball de
Catalunya i Balears. III Època PERIÒDIC GRATUÏT

FUNDADA AL 1907 Portaveu de la Confederació Nacional del Treball - Adherida a la AIT
Acabat de maquetar a l'Octubre del 2014 - Núm.365

Readmés el treballador
acomiadat a
Aldees Infantils.
PAG. 4

La <<lleï mordassa>>,
nous passos cap a la
burrorepressió.
PAG. 6

En que consiste la
revista Viscera?
PAG. 11

La vertadera
literatura popular
PAG. 14-15

NI MUTS NI A LA GÀBIA

El 27, 28 i 29 comencen els judicis contra els 6 veïns/es
d'Esplugues per l'oposició al PLA CAUFEC

El tratado transatlántico de Comercio E Inversión
(TTIP) ¿Debe importarme?
PAG. 8-9

El último asalto a Gaza
PAG. 10

Editorial

SUMARI

Sindical

-S'aconsegueix la re-admissió del company acomiadat a Aldees Infantils.

-Últimes mobilitzacions a l'empresa WFS.

-La lluita dóna els seus fruits a Reigmat Flors.

-Treballes a un burger king? Afilia't a CNT.

Antirepressiu

-La llei mordassa, nous passos cap a la burroressió

Gentrificació

-El veïnat de Poble Sec, planta cara al Pla Paral·lel.

ICEA

-El TTIP, por qué debe importarme?

Internacional

-Gaza, el últim asalto.

Cultura

-En qué consiste la revista Viscera?

Crònica d'un conflicte

-Vas a Can Vies i canvis. Can Vies ha estat, és i serà un espai alliberat.

Memòria Històrica

-La verdadera literatura popular.

Un cafè amb...

-Jose, un encausat per lluitar contra el Pla Caufec.

Com col.laborar amb el diari solidaridad obrera:

Es poden fer aportacions per fer possible l'edició i distribució del diari a: 2100 3724 13 2100426180

La Caixa Titular: CNT Olot

Cuéntame cómo pasó

**Secretariat Permanent
del Comité Regional de
Catalunya i Balears.**

Per aquells que no l'hagin vist mai, el títol fa referència a una sèrie de televisió que narra la vida d'una família a l'Espanya dels anys 60, 70 i 80 a raó d'un any natural per temporada. Part del seu èxit es deu al fet que els que ara tenen 40 o més es veuen sovint reflectits en algun dels personatges que apareixen a la sèrie, sempre des de la nostàlgia i la condescendència de la realitat present, millor que l'ahir que reflecteix la fi.

Doncs vet aquí que potser els guionistes de la sèrie tenen material suficient en l'actualitat per continuar amb els mateixos arguments, quaranta anys més tard. I és que aquesta veritable revolta de dretes que estem patint particularment la classe obrera dels països més pobres del sud d'Europa no pretén altra cosa que tornar-nos, d'un cop de peu, a la realitat dels anys 80.

Veiem amb detall els canvis que s'estan produint i les conseqüències que tindran. El primer que vol el partit al govern es retornar més del 50% de la població a un estat de minoria d'edat. Si amics, estic parlant de les dones. Amb reformes com

la de l'avortament, o les darreres reformes laborals pretenen acabar amb el problema de l'atur. I com fer-ho, a més de canviar de forma grollera la forma en la que es computen les persones que no treballen? Doncs bé, fent que només els homes treballin. Però en un món que funciona no al voltant de la producció (recordem capçaleres del moviment obrer com El Productor?), sinó entorn al consum, quines conseqüències tindrà deixar la meitat de la població sense ingressos propis? De fet, és aquest un dels problemes que els partidaris de l'austericidi han detectat: ens hem passat.

I què passa amb els dos grans pilars de l'estat del migestar, com són la sanitat i l'educació? Doncs en el cas de la sanitat, com a conseqüència de la persistent crisi (com si d'una inexorable catàstrofe natural es tractés), ja sabem el que passa: el sistema no és sostenible i s'ha de desballestar. I tenen raó els poderosos i els mitjans de comunicació que s'encarreguen de repetir aquesta idea fins a l'extenuació: no hi ha prou diners per a una sanitat universal i per mantenir el tren de vida de duquesses d'Alba, Pujols, Botins i la resta de poderosos. I diem universal perquè una sanitat que, o bé denega l'atenció primària a aquells que no tenen feina

coneguda, o que s'ha de pagar per ús a uns preus inassolibles per als més pobres senzillament no és universal, no arriba a tothom. Al cap i a la fi, els fills dels poderosos seran atesos en habitacions individuals, donaran a llum en hospitals conveniats amb les mútues que ells sí podran pagar.

I en quant a l'educació és encara més fàcil de veure, més immediat, més descarat. Tens 8000€? No? Llavors el teu fill no pot anar a la universitat. Sota la pluja de retallades i agressions a la classe obrera potser això ha passat més desapercebut, però no per això és innocu. És escandalós l'increment del preu de les taxes universitàries, i petits detalls sense importància com que amb Bolonya es facin més classes a les tardes o que s'endureixin els criteris acadèmics per tal d'accedir a una beca pública. El resultat és que només el fill del ric podrà anar a la universitat. I ningú se n'ha d'estranyar. La generalització de l'educació al cap i a la fi es va donar en un moment històric on els poderosos necessitaven mà d'obra qualificada per construir màquines, infraestructures, etc. Ara, aquests mateixos obrers qualificats han construir les màquines que fan que senzillament sobrin treballadors, que es pugui produir amb la quantitat mínima de sous. L'únic

problema que es trobaran és el que ja s'ha esmentat: qui consumirà doncs els productes i serveis?

I anticipant-se a la previsible resposta obrera, es guanya temps i es va ordinar tot un entramat legal de mesures que posin al marge de la llei la protesta, la peça més destacada del qual és la llei mordassa. Amb jocs de mans propis del millor triler de Les Rambles es passen delictes a faltes administratives, amb l'argument que es redueix la pressió repressiva, però obviament la disminució de garanties processals que porta de la mà. A més, es fa un catàleg grotesc de totes aquelles formes de protesta recent i es tipifiquen una a una, per tal que absolutament tota forma de protesta sigui potencialment una falta o un delict.

Així doncs, no perdem temps en fer front a aquesta agressió. Està a les nostres mans que la sèrie tingui o no un final felic. I és que la generació que vingui voldrà que els hi expliquem com és que va passar el que va passar. I ens serà difícil argumentar com és possible que ara que hi ha mitjans humans i materials per eradicar la fam, o pandèmies com les produïdes pel virus d'Ebola, no es faci només per l'avarícia d'uns pocs i la covardia de molts.

Solidaridad Obrera es el periódico quatrimestral de la Confederación Nacional del Trabajo Catalano-Baleares

Editor: Comité Regional de CNT-AIT Catalunya i Balears

Seu de Gestió: c/ Cinema Colón, 4 Olot

Contacte: Rubén Carrasco (Solidaridad Obrera)

Correu: Apartat de correus 29. Anglès.

CP: 17160

Email: soliobrera@cnt.es

Web: <http://soliobrera.cnt.es/>

Distribució: Depòsit Legal B.406-1978

ISSN: 1887-8660

El periódico només es fa responsable dels articles que vagin expressament signats per la redacció o el subdirector. La resta dels articles són responsabilitat de que els signen.

Comité Regional de Catalunya i Balears

Pl. Duc de Medinaceli 6, Ent. 1º 08002 Barcelona. Tel: 93 317 05 47 / email: crcat@cnt.es / web: www.cnt.cat

Sindical

Victòria en el conflicte sindical contra Aldees Infantils!

S'aconsegueix la readmissió del treballador acomiadat

Redacció S.O.

Segons la sentència del Jutjat Social núm. 18 de Barcelona, l'acomiadament disciplinari efectuat per Aldees Infantils SOS de Catalunya contra el treballador afiliat a CNT Barcelona és nul per vulneració de drets fonamentals. La sentència és molt clara, i es condemna aquesta ONG a readmetre de forma immediata el treballador en el seu mateix lloc de treball i amb les mateixes condicions, abonant-li tots els sous des de la data de l'acomiadament i indemnitzant-lo amb 6.000€ per danys i perjudicis.

El treballador va ésser acomiadat per dur a terme acció sindical al seu centre de treball, reclamant una sèrie de drets laborals i denunciant l'incompliment de diferents normatives per part de l'entitat.

Durant aquests mesos, s'ha portat a terme una gran activitat sindical. La central

anarcosindicalista, actuant sota la premissa del suport mutu, ha exigit en nombroses ocasions i a diferents llocs la readmissió del treballador. Durant tot aquest temps, s'ha comptat amb el suport tant de la població atesa com de professionals que actualment treballen, o han

més mal els fa: en la imatge que projecta cap a l'exterior. Les xarxes socials i les accions a peu de carrer han estat efectives; la prova està en els dos intents de compra per part de l'ONG al treballador acomiadat el dia del judici, oferint-li primer 8.000€ i

reincorporació s'ha fet efectiva, així com el pagament dels sous de tramitació. No així la indemnització, bloquejada al jutjat fins que el Tribunal Superior de Justícia ho dictaminà, davant del recurs presentat per l'ONG. Segons Aldees Infantils, aquests 6.000€ són una quantitat molt elevada a tall d'indemnització, ara bé, cal recordar tot el que comporta un procés com aquest: haver acomiadat un treballador, deixant-lo al carrer sense que els preocupés la seva vida personal, mentir i posar en dubte la seva honestitat i, per últim, apartar-lo de manera immediata d'un treball socioeducatiu complex, que requereix d'una especial atenció cap als i les menors i llurs famílies.

Des de la CNT de Barcelona, es considera que aquesta readmissió hagués estat més traumàtica per al treballador si els sindicats de la CNT-AIT no haguessin estat

presentes a la lluita. Aldees Infantils, que feia i desfeia a la seva conveniència, sentint plaer explotant, assetjant i acomiadant, sap que ha topat amb un treballador conscient i que, a partir d'ara, haurà de vigilar més les seves actuacions.

Els efectes positius del conflicte són molts: a banda del que ja hem fet esment, al company l'han hagut de fer indefinit i el seu acomiadament està bloquejat; certes condicions, ara sí, es negocien i avui són moltíssimes més les persones que saben que lluitant amb una estratègia definida, obstinació, dignitat i el suport de CNT-AIT, la victòria no és una opció, sinó una realitat.

Ara bé, segons el sindicat encara queda molt per fer i per reivindicar. És el moment de crear una secció sindical i buscar la manera que els i les treballadores prenguin el control de les seves vides, lluitant pels seus drets.

treballat, a Aldees Infantils per explicar la situació i lluitar per a la readmissió.

Des de CNT Barcelona s'ha volgut destapar la immoralitat d'aquesta multinacional de la caritat i l'explotació allà on

després 10.000€. El problema, amb el que no comptava la direcció, era que el treballador havia gravat unes converses amb el director que el va acomiar...

De moment, la

A mode d'acomiadament...

Ja fa dos anys, que l'equip de redacció actual va assumir la tasca de fer sortir al carrer aquest diari cada dos mesos (en un inici) i posteriorment cada tres. La idea sempre ha sigut la mateixa: fer d'aquest periòdic una eina que estigués a l'alçada d'una organització que cada cop creix més i que, a poc a poc, s'està veient que és una bona eina per als treballadors/es. Els que portem uns anys a l'organització, sabem d'aquests canvis, som conscients de tot allò que s'ha millorat i del que s'ha de millorar, per tant, la realització d'aquest diari per part nostra era fer una petita contribució al que s'havia de millorar. Lògicament, sobre els resultats, únicament tu, lector/a, afiliat/da, sabràs la resposta.

Per nosaltres ha estat un plaer poder fer aquesta contribució, aquesta pinya que cal fer per obrir l'organització als i les treballadores. Vam

optar per reduir la periodicitat i apostar més fort per articles d'opinió i anàlisi, és a dir, articles més atemporals, davant de la quantitat de mitjans que ja hi ha que aposten per l'actualitat. Això sí, sempre mantenint els articles laborals i d'accio sindical, que tot i que potser són antics quan s'agafa el diari, creiem que són necessaris per donar a conèixer exemples de lluites i victòries (sobretot les que fan referència a la readmissió dels treballadors/es, a guanyar millors en l'empresa, reconeixement de les seccions sindicals, etc.), en les quals un lector/a qualsevol pogués sentir-s'hi identificat. Aquesta ha estat l'aposta, i jutjar-la només correspon als sindicats, per tant, als afiliats/des i als lectors/es.

Moltes lluites han quedat per cobrir, però d'altres han aconseguit transcendir des de l'esforç de l'equip en donar-

els-hi seguiment i cobertura plena.

Quan vam agafar la direcció del diari, creiem que seríem capaços d'augmentar el nombre de subscriptors/es de manera considerable, i que això ens permetria que l'aportació feta per part dels sindicats seria menor, permetent que el destí d'aquests diners "estalviats" fos per a les lluites que aquests estan portant a terme. Tot i l'augment de subscriptors/es registrat en aquest temps, l'objectiu no s'ha aconseguit totalment, ara bé, cal dir que els recursos aportats, per part dels sindicats, han estat inferiors que en etapes anteriors. Fer que un diari com Solidaridad Obrera surti al carrer, és un plaer. Podriem donar molts motius, com per exemple l'historic. Però cal mirar el present i sobretot cap al futur. Hem deixar de veure, tant la CNT com el seu diari a

l'àmbit català, com una cosa del passat, i començar a pensar i veure quin present i futur volem, tant per la nostra organització com pel seu diari a Catalunya i Balears. Per tant, si ens preguntessin què és el més bonic de portar a terme un diari, diria el treball en equip, el fet de veure que, tot i que hi ha moments desgradables, de nervis, etc., el diari tira endavant gràcies a la feina de tots/es. Un altre motiu és el fet que, com a espai, t'apropa a persones i projectes molt interessants. Finalment, la il·lusió de poder donar sortida a informacions, reflexions, temes, que, o bé pel format o l'àmbit, no sempre han pogut trobar vies per donar-se a conèixer, enriquit la societat i el pensament. Però, sobretot, la conclusió que el plaer de portar un diari no es pot descriure en tota la seva amplitud.

Per últim, donar alguns dels

noms que han fet que aquest diari hagi sigut una realitat durant aquests dos anys, tant pel que fa a l'aspecte físic, com pels continguts. Segur que em deixo noms, així que em perdonin si no es veuen a la llista. Al Dani Raya (el maquetador i fotògraf), al Guye, a la Mireia B, a la Xaviera, a la Coni, a l'Àngel, a la gent que lluita contra la MAT, al Canovas i les seves canovades, al Ramon dels autobuseros de TMB, al Pablo i Sergi, a la gent d'Aldarull que va col·laborar en un inici, al Ramon de KNY, al Josep d'Esplugues, a l'Annaïs, a l'Òscar (per la paciència de corregir el nostre català no correcte)... i sobretot a l'Edurne, que sense ella no hi hagués hagut ni primer número.

I ara, per últim, paraules per al nou/nova director/a, ànims, feina ben feta i solidaritat.

Sindical

Últimas movilizaciones de la sección sindical de la CNT en WFS Barcelona

Sección Sindical WFS

Durante los días comprendidos entre 14 de julio y 3 de agosto, la sección sindical de la CNT en WFS Barcelona, empresa perteneciente al sector de carga aérea y ubicada en el aeropuerto de El Prat, convocó huelga en respuesta a los despidos fulminantes de un trabajador y dos trabajadoras de dicho centro de trabajo; los tres, miembros de la misma sección sindical. La convocatoria reflejó el profundo malestar de los afiliados y afiliadas frente a la actitud hostil de Ricardo Bagen, el director de la mercantil, y su sistemática persecución de cualquier empleado o empleada con afán reivindicativo.

Antecedentes

Solo a lo largo de este último año, sin ignorar todas las movilizaciones anteriores desde el año 2011, exactamente tres han sido las huelgas convocadas por la sección sindical en este centro de trabajo; dos huelgas parciales en octubre del año pasado y en febrero de este año y esta última de 21 días seguidos, durante 24 horas de cada uno de los días. Siempre motivadas por los despidos de los trabajadores o trabajadoras cetenistas, pero conviene destacar que secundadas también por parte de plantilla no afiliada al sindicato de la CNT, descontenta con la gestión de la

dirección de la empresa y con su particular visión de lo que son las relaciones laborales, perjudicando gravemente al trabajador.

Debido a la sinrazón empresarial y la peculiaridad de Ricardo Bagen de entender e interpretar a su propia manera toda la legislación laboral vigente, libertad sindical y

pañero despedido (cuyo despido fue posteriormente declarado nulo por vulneración de 3 artículos de la CE). Una muestra más de la incapacidad de la dirección de la empresa de asumir sus errores, optando por la eliminación de cualquier protesta mediante el despido.

reas que se pudiese dar, la dirección optó por enésima vez por seguir las vías de la ilegalidad. Tres días antes del inicio de la jornada de paro y de forma unilateral fueron declarados los servicios mínimos, convocando a acudir a su puesto de trabajo al 70% de la plantilla incluyendo algunos miembros del comité

con el inicio de los paros la dirección publicó una circular para toda la plantilla declarando la huelga convocada manifiestamente ilegal, ignorando que una declaración de este tipo únicamente es propia de un juez o jueza una vez interpuesta una demanda. La actitud coercitiva y constantes vulneraciones del derecho de huelga por parte del empresario fueron presentes a lo largo de las 3 semanas de la convocatoria. Entre otros, el impedir el acceso a las instalaciones a los miembros del comité de huelga, realización de horas extraordinarias, movilidad funcional, modificación de turnos de trabajo, modificaciones organizativas, y un largo etcétera. La sección sindical ya ha tomado medidas al respecto, empezando con denuncias a la inspección laboral.

Una muy buena noticia es que la convocatoria coincidió con el juicio de uno de los compañeros despedidos. La presión ejercida por parte de la sección, el importante apoyo jurídico y la actitud errónea del empresario dieron sus primeros frutos. Este último se ha visto obligado a reconocer la nulidad del despido, sin capacidad de alegar ninguna causa ni motivo convincente que lo justificara. En tres años, desde que fue implantada la sección sindical de la CNT en WFS, se trata del octavo despido de un sindicalista que acaba en nulidad.

acuerdos colectivos, la sección sindical creció significativamente en los últimos tres años desde su implantación en el año 2011, hasta estar formada actualmente por el 35% de la plantilla. Las últimas tres personas despedidas representan precisamente las últimas afiliaciones que decidieron unirse al sindicato a partir de la penúltima huelga convocada en febrero de este año en defensa de otro com-

El desarrollo de la última convocatoria

Con el 35% de la plantilla parada, esta última huelga hubiera tenido un impacto significativo sobre la marcha productiva de la empresa, obligando con ello a la dirección de WFS BCN a sentarse, negociar y readmitir al trabajador y trabajadoras despedidas. Sin embargo, ante la mala imagen de cara a la clientela y compañías aéreas que se pudiese dar, la dirección optó por enésima vez por seguir las vías de la ilegalidad. Tres días antes del inicio de la jornada de paro y de forma unilateral fueron declarados los servicios mínimos, convocando a acudir a su puesto de trabajo al 70% de la plantilla incluyendo algunos miembros del comité

de huelga. A cada trabajador y trabajadora le fue entregada una carta recordándole sus obligaciones de trabajar y seguir las órdenes de los superiores. Sobra decir que el concepto de servicios mínimos fue totalmente obviado durante toda la convocatoria ya que la intención de seguir con la actividad productiva a pleno rendimiento fue más que evidente.

Asimismo, coincidiendo

Amb la subscripció anual al diari, regalem el llibre "De bruces contra el estat", un llibre editat pel Grillo Libertario, on Antoni Castells Duran i Marciano Cárdoba, ens expliquen les transformacions collectivistes de la indústria, els serveis i el camp agrari a Catalunya.

Per fer la subscripció, ens podeu enviar un correu a solidaridadobrera@cnt.es o per correu ordinari amb les vostres dades: (apartat de correus 29, Anglès, CP: 17160 (GIRONA))

NOM: _____

COGNOMS: _____

CARRER: _____

POBLE/CIUTAT: _____

CODI POSTAL: _____ PROVÍNCIA: _____

TIPUS DE SUBSCRIPCIÓ:

- Ordinària (20 euros anuals)
- Organitzacions, entitats... (40 euros anuals)
- Solidària (30 euros anuals)

Sindical

La lluita dóna els seus fruits a Reigmat Flors

Redacció S.O.

Tres treballadors de l'empresa Reigmat Flor SL, afiliats al Sindicat de CNT Premià de Mar, han aconseguit uns drets que fa anys els hi van ser extrets, gràcies a l'empresariat i als sindicats de CCOO i UGT. Aquests drets consisteixen en la Garantia Laboral -en el cas de produir-se un acomiadament improcedent, els treballadors decidiran si són readmesos o accedeixen a la indemnització-, i la Clàusula de Garantia Salarial -que garanteix la mateixa quantitat de salari, en el cas que l'empresa vulgui baixar els sous-. D'altra banda, també s'ha reconegut la Secció Sindical de la CNT a l'empresa i tots els drets d'aquesta. Aquesta mesura garanteix tant l'acció sindical, portada a terme pels treballadors, com el fet de poder gaudir totalment dels drets de les seccions sindicals del punt 10.1 de la Llei orgànica de llibertat sindical.

Aquest conflicte s'origina, segons el sindicat, com en molts d'altres avui dia, quan els treballadors ja no poden

aguantar més pressió perquè part dels seus drets no són reconeguts, en aquest cas, treballadors que porten cobrant les pagues extraordinàries, antiguitat i altres conceptes salarials per sota de conveni o no cobrant-les directament. Arribats aquest punt, es van apropar al sindicat, per explicar i preguntar què es podia fer. A partir d'aquest moment, els treballadors van arribar a un acord amb l'empresa, abans d'entrar a judici, on l'empresa es comprometia a satisfacer el deute que tenia amb els treballadors, dins uns terminis determinats, en una data fixada cada mes. Segons la CNT de Premià, el primer mes ja es va haver de trucar a l'empresari perquè es demorava dues setmanes de la data fixada per al pagament. El segon mes, es va optar directament per la via de l'embargament.

Un cop l'empresari va adonar-se de l'embargament, i satisfets els primers pagaments, es va realitzar una primera reunió al local del sindicat, on es va decidir que la central anarcosindicalista fes arribar a aconseguir victòries molt significatives.

les seves exigències per aixecar o suspendre l'embargament si els treballadors ho creien necessari. En poc temps, es va redactar un document on els treballadors sol·licitaven entre altres coses la clàusula de Garantia Laboral i el respecte per part de l'empresari a l'accord de pagaments de les quantitats retardades.

En una següent reunió entre treballadors i empresaris, també al local sindical, es va signar l'accord de suspender l'embargament per part dels treballadors i satisfacer les exigències sol·licitades per la secció sindical per part de l'empresari.

Des del Sindicat de la CNT de Premià de Mar, esperen que els treballadors de Reigmat Flor arribin a ser un exemple per a molts altres treballadors i treballadores que estiguin en una situació similar, en tant que s'ha pogut demostrar, novament, que quan els treballadors/es perden la por i s'organitzen per ells/es mateixos, poden arribar a aconseguir victòries molt significatives.

Treballes en un Burger King? Organitzat amb la CNT!

Després de la creació per part del Sindicat de la CNT de Sabadell de tres seccions sindicals a la franquícia de Burger King, gestionada per l'empresa Food Service Project SL, el juny del 2014, el sindicat està portant a terme una campanya tant d'affiliació en diferents centres de treball com d'informació per part dels treballadors/es. Si estàs interessat/da en rebre informació, pots anar els dilluns a les 18.30 h al local de CNT Badalona i/o escriure a badalona@cnt.es

**CONEIX ELS TEUS DRETS,
DEFENSA'L'S AL SINDICAT!**

Respecten els teus drets laborals?

No respecten el teu descans setmanal?

Pateixes asseljament psicològic?

El canviens els torns constantment?

No et paguen els plussos de nocturnitat?

Creus que l'empresa no compleix el seu conveni?

Si t'identifiques en algunes de les preguntes anteriors i vols assessorar-te contacta amb:

- La delegada sindical de la CNT-AIT del teu lloc de treball
- Els dilluns a les 18:30h al local del nostre sindicat (Passatge Riu Congost, 5-7, baixos; Badalona)
- Via e-mail: badalona@cnt.es

Sense alliberades, ni subvencions

www.cntbadalona.wordpress.com

Direccions de sindicats de la CNT de la Regional Catalano-Balear:

BADALONA: Pg. Riu Congost, 5-11 baixos 08917 Badalona. Ap. Co: nº 302, 08910 Badalona. Telf/Fax: 93 398 84 63 e-mail: badalona@cnt.es

BARCELONA: Pl. Duc de Medinaceli, nº 6 Entlo 1º, 08002 BCN. Telf/Fax: 93 317 05 47 e-mail: sov@barcelona.cnt.es

BERGA: c/Pinsania, 7. E-mail: berga@cnt.es

CORNELLÀ DEL LLOBREGAT C/ Florida, 40 08940 Cornellà del Llobregat. Ap.Co: nº 287, 08940 Cornellà Telf/Fax: 93 375 58 53 e-mail: cntcornella@cnt.es

ESPARREGUERA Telf: 661 170 643 Fax: 93 733 97 08. e-mail: esparreguera@cnt.es

FIGUERES C/ Poeta Marquina, s/n 17600 Figueres. Ap.CO: nº 103, 17600 Figueres. Telf/Fax: 97 267 32 88 e-mail: figueres@cnt.es

GRANOLLERS Carrer Emili Bote, 14 CP 08402, Telèfon 931818313 email: granollers@cnt.es web: http://granollers.cnt.es

HOSPITALET DEL LLOBREGAT C/ Mare de Déu de Montserrat nº 20 baixos, 08901 L'Hospitalet de Llobregat. Telf: 93 448 28 55 e-mail: hospitalet@cnt.es

IGUALADA Pg. Verdaguer nº 122, 2º 08700 Igualada. Ap.Co: nº 486, 08700 Igualada. e-mail: foigualada@ya.com Telf/Fax: 93 805 41 91.

LA BISBAL D'EMPORDÀ C/ Marimon Asper 16, 2º, 17100 La Bisbal. Ap.Co: nº 29, 17100 La Bisbal. E-mail: labisbal@cnt.es Telf/Fax: 97 264 53 98

MANRESA Plaça Catalunya Nº9 entresòl, 1º i 4º Manresa 08242 Telf: 615.402.071 / 93.178.83.68 sov@manresa.cnt-ait.es / manresa.cnt.es

MATARÓ Ap.Co: nº 277, 08301 Mataró. e-mail: fmataro@cnt-ait.es Telf/Fax: 93 536 14 20

MENORCA-CIUTADELLA Sor Àgueda 5, 1er, Ap. Co: nº288, 07760 Ciutadella de Menorca. e-mail: cnt.menorca@gmail.com

MONTCADA-LA LLAGOSTA Rbla Països Catalans nº 57, 2º Ap.Co: nº 87, 08120 La Llagosta. Telf: 610 83 26 92 e-mail: cnt.montcada@gmail.com

OLOT Pl. Cinema Colom 4, 17800 Olot. Ap.Co: nº 85, 17800 Olot. Telf/Fax: 97 227 16 82 e-mail: olot@cnt.es

PALMA DE MALLORCA C/Joan Alcover nº 54-baixos dreta. 07006 Ciutat de Mallorca Ap.Co: nº 1566, 07080 Palma. e-mail: cnt-palma@cnt.es Telf/Fax: 971 726 461

LLEIDA-PONENT Rambla Ferran 30, 4º 1º C.P.: 25007 Lleida. Ap.Co: nº 847, 25080 Lleida.e-mail: flponent@cnt.es Telf: 627 13 36 96

PENEDÉS Ctra. Santa Oliva núm. 27, El Vendrell. e-mail: penedes@cnt-tgna.org. Telf: 610 27 66 02

PINEDA DE MAR e-mail: pinedademar@cnt-ait.es

PREMIÀ DE MAR C/ del Pilar nº 50, local. 08330 Premià de Mar. Ap.Co: nº 187. e-mail: premia@cnt-ait.es

PRAT c/Enric Morera,nº77. e-mail: elprat@cnt.es. Blog: http://cnt-prat.blogspot.com.es/

SABADELL Pg. Edgardo Ricetti nº 16. Ap.Co: nº 2172, 08200 Sabadell. Telf: 93 717 53 01 e-mail: cntsabadell@cnt.es

TARRAGONA C/ Cardenal Cervantes 18, 1-2º. Ap.Co: nº 973, 43080 Tarragona. Telf: 634 43 47 29 e-mail: tarragona@cnt-tgna.org

TERRASSA Ctra. Montcada nº 79, 08221 Terrassa. e-mail: terrassa@cnt.es Telf: 93 733 97 08.

Antirepressiu

La “llei mordassa”: Nous passos cap a la burorrepressió

Annaïs Varo

El passat 11 de juliol del 2014 el Consell de Ministres va aprovar el projecte de la futura Llei orgànica sobre protecció de la seguretat ciutadana, que substituirà la Llei orgànica 1/1992 (LOPSC), popularment anomenada Corcueria o “de la patada en la puerta”. El projecte finalment aprovat ha incorporat rectificacions després de les dures crítiques i protestes a l'avantprojecte inicial, presentat al darrer novembre, que incloïa il·legalitats i dures mesures contra les llibertats i drets fonamentals de les persones. L'aprovació del projecte de la nova llei es dóna en un context de repressió i persecució constant cap als col·lectius i moviments socials, després d'uns anys d'augment de les mobilitzacions polítiques i socials als nostres carrers i places.

Els antecedents de la reforma

Els antecedents de la llei de 1992 els trobem, en primer lloc, a la Ley de Orden Público de 1959, que juntament amb altres lleis relacionades amb la repressió política, va ser reformada d'allò més escandalós durant la transició, però es va mantenir vigent fins l'entrada en vigor de la Llei orgànica 1/1992 de seguretat ciutadana; i, en segon lloc, a la Ley de Peligrosidad y Rehabilitación Social, que no va ser completament derogada fins l'aprovació

del Codi penal de 1995.

Durant l'aprovació de la Llei Corcueria, el principal debat mediàtic va girar entorn, d'una banda, de la possibilitat de sanció administrativa per la tinença i consum de drogues, però d'altra banda, igualment rellevant, per la previsió de mesures represives contra els desordres públics per demandes socials internes, les identificacions arbitràries permetent estratègies de stop and search entre altres, que han perdurat fins al dia d'avui com un dels principals instruments de control i repressió de drets fonamentals.

En els darrers anys, la creixent onada de conflictivitat social, a partir dels esdeveniments del 15M, ha fet que la Llei del 1992 recuperi importància, fent-la prendre un nou protagonisme. Arran d'aquesta situació, s'ha iniciat una nova reforma que busca reforçar el caràcter repressiu de la llei, alhora que li permet cobrir els espais i llacunes legals que es creen amb la reforma paral·lela del Codi penal.

Què implica de nou la reforma?

La reforma de la Llei orgànica de seguretat ciutadana s'estructura en tres punts fonamentals: l'adaptació a la reforma paral·lela del Codi penal, l'ampliació dels supòsits per a la intervenció, control policial, i en darrer lloc, l'augment de les sancions administratives pecuniàries.

La reforma del Codi pe-

nal es va iniciar al 2010 i el nou projecte va ser aprovat al 2013. D'entre les múltiples modificacions que incorpora el nou Codi penal, entre elles la presó permanent revisable, pel que ens ocupa cal destacar la desaparició de les faltes, que passen a ser delictes lleus, o bé, entrant en joc la nova Llei de seguretat ciutadana, conductes sancionables administrativament (és a dir, a través de multes). L'augment de sancions no només es refereix a la incorporació de noves conductes castigades, sinó també pel que fa a la quantitat a pagar a les multes. A més del marcat caràcter sancionador de la llei, aquesta també incorpora tota una sèrie de mesures restrictives de les llibertats i drets fonamentals en nom de la seguretat ciutadana, alhora que possibiliten l'arbitrarietat en la intervenció i control policial. Un exemple clar és l'increment de les infraccions per simple risc, és a dir, la presumpció de la vulneració de l'ordenament jurídic encara que no s'arribi a materialitzar.

Cal tenir en compte que en el transcurs de la presentació de l'avantprojecte al novembre del 2013 i l'aprovació del projecte al juliol del 2014, s'han incorporat diverses modificacions que han suavitzat alguns aspectes de la llei. Les diferències més destacades respecte al primer text se centren en aspectes de vulneració de drets fonamentals, com l'entrada i registre a domicilis, o la gestió i control de l'espai públic, en

quant a les identificacions o registres a la via pública.

L'augment de la burorrepressió o repressió de baixa intensitat

El projecte de la nova llei s'emmarca en un context d'augment de les eines represives de baixa intensitat, anomenades per alguns juristes crítics com burorrepressió. El discurs sobre seguretat ciutadana, juntament amb el discurs del civisme, tal com apunta Manuel Maroto al llibre Burorrepresión (Ed. Bomarzo, 2013), instauren petits estats d'excepció que permeten reprimir certs comportaments i alhora negar la seva naturalesa política.

És a dir, quan parlem de burorrepressió, ens referim a la utilització política de la sanció administrativa, així com de les traves burocràtiques o legals, amb la finalitat de desactivar les protestes polítiques, socials i ciutadanes. Les idees que es comprenen en el concepte de burorrepressió no són noves, de fet existeixen des de fa temps.

La novetat recau, doncs, en la seva creixent extensió i utilització en l'actual escenari de crisi políticosocial. Es tracta de destacar que, a més de les formes clàssiques de repressió policial, existeix un tipus de repressió “tova” que ha augmentat alarmantment com una forma de control social punitiu.

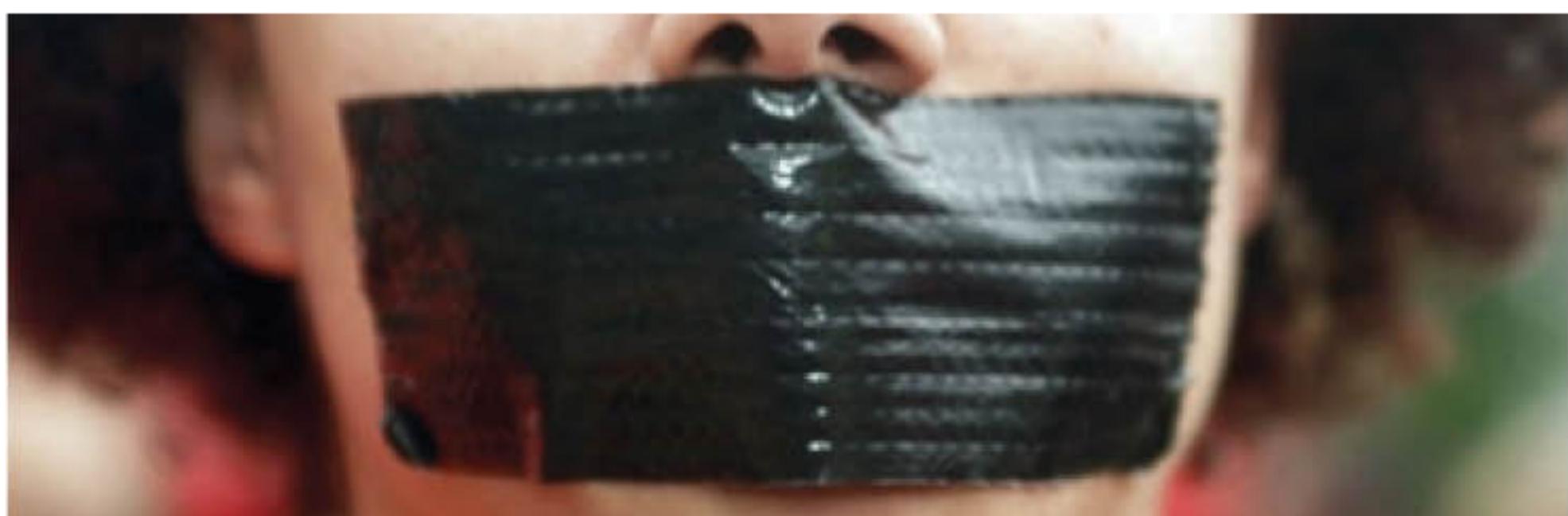
La burorrepressió, en la seva dimensió pràctica, es reflecteix en dues vessants molt importants: d'una banda la política,

ja que aquestes mesures són utilitzades com a forma de combatre els opositors de l'estat quo; d'altra banda, la seva direccionalitat cap a col·lectius socialment vulnerables (en especial, població migrant i en situació d'exclusió social i pobresa).

Els moviments socials entre l'espasa i la paret: desobeïm

En conclusió, el nou projecte de llei posa el seu punt de mira, de nou, en la protesta i capacitat de canvi dels moviments transformadors. Ens trobem immersos en un moment de conflicte polític i social en què, més que mai, el règim i les institucions s'esfondren com un castell de cartes. La crisi, o més aviat l'estafa capitalista, que ens venen des del 2007, no ha fet més que agreujar i accentuar l'autoritarisme i el caràcter antidemocràtic del règim.

És en aquest moment quan sorgeixen noves armes, noves formes de repressió que responden a la capacitat adaptativa de l'estat per autotallinar el seu cercle de poder, i per aquesta mateixa raó, és aquest el moment en què els col·lectius i persones amb voluntat de canvi i transformació ens hem de veure més interpellades cap a l'acció i la construcció d'un nou futur. Davant de noves ofensives com la burorrepressió, la resposta ha de ser clara: desobediència, solidaritat col·lectiva i lluita. Només així es podrà superar la desidia a què ens volen induir.

Gentrificació

El veïnat del Poble-sec planta cara al Pla Paral·lel

Mentre a la Barceloneta es produeix una rebel·lió veïnal contra els apartaments turístics, segueixen les obres del que està cridat a ser el nou eix gastronòmic, turístic i cultural al barri veï, el Poble-sec. Les obres a l'avinguda del Paral·lel ja fa mesos que avancen enmig de la desconfiança i el rebuig de part del veïnat, vehiculat a través de la plataforma Aturem el Pla Paral·lel, que critica i posa en dubte el model de ciutat de la marca Barcelona.

Marc Ferrer

Un pla de l'era socialista i dictat pel sector privat

L'any 2009, amb l'alcaldia en mans del partit socialista, es presentava un pla de reforma urbanística de l'avinguda del Paral·lel sota un conveni signat per l'Ajuntament de Barcelona i la Fundació El Molino. Amb paraules extretes del propi Conveni, el Pla sorgeix de considerar el "potencial (del Paral·lel) i capacitat d'atracció per als visitants de la ciutat, com un element connector de dos grans pols d'activitat: el Port i la Fira". Anys més tard, i amb l'arribada a l'Ajuntament de Xavier Trias, el Pla Paral·lel tornà a emergir com una prioritat del consistori que inicià les obres el passat mes de maig enmig d'una forta opacitat.

"Ens trobem davant d'una modalitat d'urbanisme impulsat per una fundació privada i fet a mida pel lobby hoteler"

El projecte, pressupostat en 9,5 milions d'euros, preveu com a punts clau la creació de sis places a la zona de Sant Antoni, la resituació del carril bici al centre de l'avinguda i la incorporació d'un nou sistema d'il·luminació que inclou llums LED de colors, emissors Wi-Fi i càmeres de videovigilància. Més enllà de la concreta intervenció urbanística, aquest Pla persegueix conectar el Paral·lel i els barris que l'envolten amb el circuit turístic de la ciutat.

Ens trobem davant d'una modalitat d'urbanisme impulsat per una fundació privada i fet

a mida pel lobby hoteler, empresaris del món del teatre i la restauració i grans propietaris, on la participació veïnal brilla per la seva absència. Malgrat que en la signatura del Conveni entre la FEM i l'Ajuntament de Barcelona, es preveia la "creació d'una Comissió de seguiment del Pla, integrada per representants de l'Ajuntament (de Ciutat Vella, Eixample i Sants-Montjuïc), del teixit associatiu i de la Fundació", durant aquests quatre anys d'elaboració del Pla, l'activitat d'aquesta comissió ha estat gairebé inexistent, opaca i no n'existeix cap registre públic. A més, la seva composició no ha estat representativa de la pluralitat del teixit veïnal i associatiu de cap dels districtes.

Elements polèmics

Als elements polèmics relacionats amb les reformes urbanístiques, com ara la inexsistència de mobiliari urbà en

els 4.200 metres quadrats nous d'espai públic, la prioritització de l'ocupació de terrasses de bars i restaurants o la despresa del 30% del pressupost en enllumenat, se li suma una anàlisi escèptica de les conseqüències que pot tenir una transformació com aquesta en un barri de classe treballadora com és el Poble-sec.

I és que quan encara faltan uns mesos per a què acabi la reforma, el Poble-sec ja està notant bruscament les conseqüències de la revitalització, no només del Paral·lel, sinó de tot el barri. La massificació turística ja és especialment greu en alguns punts del barri, com el carrer Blai on en una longitud de 450 metres s'acumulen una cinquantena de bars i 33 terrasses. Aquesta operació d'imaxe i de posar de moda el barri manté a l'alça els preus dels lloguers de locals i habitatges, cada cop més inaccessibles en un barri popular com aquest. A més, la proliferació

de pisos turístics suposa problemes de convivència per al veïnat, que veu com l'ocupació turística i hotelera va creixent dia a dia al barri. Al Poble-sec, segons dades del Departament d'Empresa i Ocupació de la Generalitat de Catalunya, hi ha 345 pisos registrats com a turístics, sense tenir en compte els il·legals.

Un problema de model de ciutat, una solució de ciutat? Coincidint amb l'inici de les obres del Paral·lel, el veïnat del Poble-sec i Sant Antoni va crear la plataforma per aturar el Pla Paral·lel, Som Paral·lel. Els darrers mesos han estat mesos d'organització veïnal, convocant assemblees a peu de carrer per escoltar els veïns afectats i treballar per elaborar propostes per tal de defensar els interessos de les classes populars dels barris cada cop més amenaçades per l'arribada del turisme massiu.

Entre d'altres, defensen

l'aturada del projecte urbanístic i la posada en marxa d'un procés de participació veïnal real, el replantejament de les noves placetes prioritant l'espai públic, el rebuig a la nova il·luminació pressupostada en 2,8 milions d'euros i la necessitat d'un pla d'usos que afavoreixi l'economia social i eviti la massificació. Mentrestant, s'exigeix la moratória en les llicències d'hoteles, pisos turístics i terrasses. Tot això, amb la mirada posada en la crítica d'arrel a un model de barri i de ciutat basat en la indústria turística extractivista que arrasa amb el teixit veïnal i social.

No obstant, les propostes dels veïns, agrupades en un manifest que ha rebut el suport de més de seixanta entitats, han xocat contra un ajuntament controlat pel lobby hoteler que s'escuda en els tecnicismes i la burocràcia per seguir desenvolupant un nou capítol del fatídic model Barcelona, aquesta vegada al Poble-sec.

I és que el conflicte que viu el Paral·lel i els veïns del Poble-sec, no dista massa del de la lluita dels veïns de la Barceloneta per l'abolició dels apartaments turístics, o la dels veïns del Born o la Sagrada Família contra la massificació turística. Per això, el repte és seguir plantant cara als plans urbanístics als barris, però sobretot construir un nou moviment veïnal a nivell de ciutat que sigui capaç de pensar i proposar una altra forma de relació amb el turisme. En definitiva, la lluita per una ciutat per viure en ella i no viure d'ella.

Més informació a:
<http://plaparalel.com/>

*Marc Ferrer és membre de la Plataforma Som Paral·lel.

ICEA

El tratado transatlántico de Comercio e Inversiones ¿DEBE IMPONERSE?

Jose Luis Carretero

¿Qué implicaciones puede tener para su salud, para su pensión, para su contrato laboral, un tratado internacional de esos que se firman en lujosos despachos entre gobernantes de distintas partes del mundo? ¿Debería preocuparle que sus supuestos representantes acuerden a sus espaldas y sin su conocimiento configurar áreas de "libre comercio" con otras potencias mundiales? ¿Le preocupa, de hecho, que a asesorar en esas negociaciones se invite a las grandes patronales, pero el texto de lo acordado se mantenga en secreto para la opinión pública hasta el último momento?

Descendamos a lo concreto: la Unión Europea está negociando, en estos momentos, un Tratado Transatlántico de Comercio e Inversiones (TTIP, por sus siglas en inglés) con los Estados Unidos. El objeto del Tratado, cuyas negociaciones permanecen secretas y solo conocemos por filtraciones puntuales hechas públicas por páginas web como Wikileaks o Filtra.la, es construir una gigantesca área de libre comercio entre dos de las grandes potencias económicas mundiales.

Se trata de derribar barreras legales, para que las empresas de ambas partes puedan actuar libremente en ambos lados del Atlántico, y obtener beneficios crecientes. Libre comercio, por tanto ¿por qué debería ser eso tan problemático? Sigamos descendiendo a lo concreto:

Lo cierto es que el "libre comercio" sin barreras solo beneficia al más fuerte. Y es muy probable que a las poblaciones y los trabajadores y trabajadoras no les beneficie en absoluto. En la Unión Europea tenemos unas normas. Normas medioambientales, laborales, sanitarias, que, muchas veces, han sido el resultado de las movilizaciones sociales y la presión ciudadana. Libre comercio con quien no tiene esas normas, quiere decir, simple

Fotografía extraída de: <http://noaltip.blogspot.com.es/>

y llanamente, hacerlas desaparecer.

"Sectores enteros de la economía europea se verían afectados ante la competencia creciente frente a quienes no tienen que respetar las mismas normas que ellos"

Por ejemplo, respecto a los temas laborales debería tenerse en cuenta que Estados Unidos no ha firmado algunos convenios de la Organización Internacional del Trabajo (OIT), entre ellos los relativos a las prácticas sindicales y al derecho de asociación de los trabajadores. Eso implica que sus empresas no están obligadas a respetar esas normas, y van a

competir en "igualdad" de condiciones con las europeas en nuestro mercado. ¿Cuánto tardará nuestro empresariado en bramar que es imposible hacer frente a esa competencia sin que nosotros, también, dejemos de respetar esos derechos?

Pero hay más cosas, muchas más cosas. En el ámbito ecológico, la Unión Europea afirma respetar lo que su legislación llama el "principio de precaución". Esto es, que determinada práctica o actividad no se autoriza hasta que no se demuestra científicamente que no es nociva para el medio ambiente o la salud de los ciudadanos. Estados Unidos lo hace al revés: para que una actividad o producto se prohíba, debe demostrarse que es nocivo y dañino. Eso implica que, por ejemplo, los cultivos transgénicos en EEUU no solo son legales, sino que no deben llevar siquiera ningún tipo de

etiquetado que les identifique. Mucho nos tememos que, en esas negociaciones secretas a las que no podemos acceder, se abrirá la puerta de los mercados europeos a los transgénicos estadounidenses, junto a otros productos prohibidos a día de hoy en la Unión Europea pero no en Norteamérica,

como la carne tratada con la hormona somatotropina bovina, o el cerdo tratado con productos que incluyen cloro en su composición.

De hecho, lo cierto es que la apertura de la agricultura europea a una competencia exacerbada con el campo norteamericano solo puede terminar en una catástrofe para la primera. Tengamos en cuenta que, con una extensión territorial similar, Estados Unidos tiene 2 millones de explotaciones agrarias, y la Unión Europea 13 millones. Eso quiere decir que el agrobusiness y la

competencia capitalista están más desarrollados en el agro norteamericano, y que la agricultura familiar europea no será capaz de enfrentar la entrada masiva de productos producidos a una escala superior, y sin cumplir normas que son obligatorias en este lado del Atlántico.

¿Normas? Se calcula que son cerca de 30.000 los productos químicos que, en virtud del ya explicado principio de precaución, están autorizados en Estados Unidos, pero no en la Unión Europea. Productos que pueden tener efectos dramáticos sobre la salud humana: cáncer, esterilidad, diabetes, etc. Por eso no han sido autorizados.

Además, hay que tener en cuenta que es muy probable que en estas negociaciones se pretenda volver a poner en marcha la regulación del Acuerdo comercial anti-falsi-

comercio e inversión (TTIP), ORTARME?

ficación (ACTA, por sus siglas en inglés) que el Parlamento Europeo echó atrás en 2012, y que procuraba favorecer los intereses de las grandes empresas farmacéuticas dificultando la producción y comercialización de genéricos. Empresas que también podrían salir ganando al aumentar la protección sobre sus patentes y limitar la legislación de transparencia sobre los ensayos clínicos, para facilitar la comercialización de los compuestos desarrollados en sus laboratorios.

"las transnacionales norteamericanas podrían, tras la firma del Tratado, demandar a cualquier Estado miembro de la Unión Europea"

Sectores enteros de la economía europea se verían afectados ante la competencia creciente frente a quienes no tienen que respetar las mismas normas que ellos: la industria cárnica, la de los bienes de equipo, la siderometalurgia, los abonos, o el bioetanol, se verán en dificultades, mientras

actividades que las poblaciones denuncian como dañinas como la del fracking se verán facilitadas y ampliadas.

Pero el asunto no acaba ahí. Hay más cosas todavía.

La mayor parte de los Tratados de Libre Comercio de este tipo incluyen una cláusula concreta, la llamada cláusula ISDS, que permite a las empresas de un país firmante demandar al otro Estado firmante donde están llevando a cabo actividades, por incumplimientos del Tratado que puedan afectar a sus inversiones, frente a una Corte arbitral ad hoc.

Así, las transnacionales norteamericanas podrían, tras la firma del Tratado, demandar a cualquier Estado miembro de la Unión Europea, frente a la Corte Arbitral que se hubiera indicado en el Acuerdo, por los cambios legislativos, o por la falta de modificación de las leyes, que implicaran incumplimientos del Tratado en su perjuicio.

Normalmente estas demandas se sustancian ante organismos como el CIADI (Centro Internacional de Arreglo de Diferencias relativas a Inversiones) dependiente del Banco Mundial. El número de este

tipo de arbitrajes en los que los Estados han sido juzgados por una institución que no se corresponde con su Derecho interno (y que, además, suele utilizar como Derecho aplicable los Tratados bilaterales, pero no el ordenamiento constitucional del Estado en cuestión, ni la normativa internacional relativa a los Derechos Humanos) se ha disparado en las últimas dos décadas. De 38 casos vistos ante el CIADI en el año 1996, se ha pasado a 450 en 2011.

Se trata de procedimientos extremadamente caros. Defender al Estado ante la Corte en cada caso suele costar un promedio de ocho millones de dólares, aunque se han dado litigios concretos en que el coste ha ascendido a los 30 millones. Los inversores pueden demandar a los Estados ante estos organismos, evitando los tribunales de los países donde se realiza la inversión, pero los Estados no pueden demandar a las empresas inversoras, quedando obligados a intentar vías jurisdiccionales más largas e inseguras.

De hecho, esto de los arbitrajes de inversiones es un gran negocio para algunos bufetes de abogados concretos. El 55

% de los procedimientos ante el CIADI han sido solventados por 15 árbitros con nombres y apellidos. Y resulta casi obligatorio que la actuación ante la Corte se realice mediante la asesoría de grandes despachos de letRADOS, que más parecen gigantescas multinacionales del Derecho.

Las tres mayores firmas de abogados dedicadas a este tipo de litigios han asesorado en más de 130 casos. Se trata de los bufetes Freshfields (Reino Unido), White & Case (EEUU) y King & Spalding (EEUU). Freshfields, por ejemplo, que ha participado en 71 casos en los últimos años, consiguió unos ingresos brutos en 2011 de 1820 millones de dólares, y unas ganancias por socio de 2,07 millones.

Las intrincadas relaciones mutuas entre la Universidad, estos despachos de abogados, las Administraciones públicas y las empresas inversoras, parecen justificar hablar, en estos casos, del fenómeno de las "puertas giratorias", por el que los profesionales van cambiando de lugar con el tiempo, dentro del mismo negocio, creando una evidente confusión de intereses en favor de los

más fuertes. Veamos algún ejemplo:

Podemos narrar como después de trabajar 17 años en el CIADI (el tribunal arbitral), Margrete Stevens se incorpora como abogada de parte al bufete King & Spalding, donde ya trabaja como letrado Guillermo Aguilar-Alvarez, ex asesor del servicio jurídico del Estado mexicano, cuando este estaba negociando su propio acuerdo bilateral de inversiones y libre comercio con Estados Unidos y Canadá (el llamado NAFTA).

O podemos hablar del letrado Kaj Hobér, del bufete alemán Luther (que informaba a los acreedores de bonos de deuda pública de Grecia en el momento más grave de su crisis para que demandaran al Estado heleno, sin participar en la reestructuración de su deuda, al estilo de lo que han hecho finalmente determinados fondos buitre con la deuda argentina), ex abogado de White & Case, que ha participado en más de 300 arbitrajes internacionales y, al tiempo, es catedrático de la Universidad de Uppsala.

Por lo tanto se trata de jurisdicciones caras, extremadamente favorables a los intereses empresariales, y que laminan los marcos jurídicos y constitucionales nacionales.

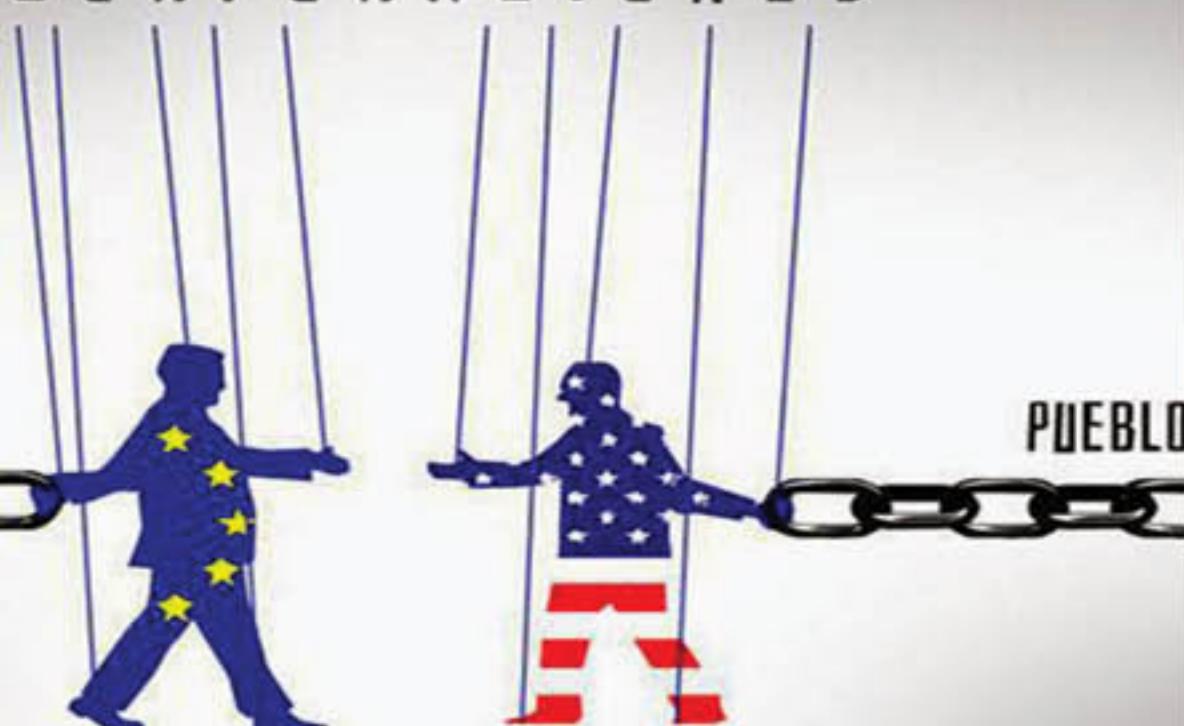
Por lo tanto, ¿debería de importarle que, finalmente, se firme este Tratado? ¿Afectaría, de hecho, a su vida cotidiana?

Aunque parezca que hablamos de cosas inasibles, de fenómenos extremadamente complicados solo para especialistas, de asuntos en los que usted y yo no podemos influir, lo cierto es que sí. Que debería importarle, porque ahí se juega gran parte de su futuro. Y usted debería de hacer o decir algo.

Puede empezar por visitar la web noalttip.blogspot.com

*José Luis Carretero Miramar es Miembro del Instituto de Ciencias Económicas y la Autogestión (ICEA)

C O R P O R A C I O N E S

Internacional

El último asalto a Gaza

Dones en rebel·lia

La Operación Margen Protector, nombre que le han otorgado las fuerzas armadas israelíes (IDF) a los últimos 51 días de asalto a Gaza deja tras de sí más de 2.100 palestinos muertos, 11.000 heridos, la destrucción de 17.000 viviendas (que supone que más de 110.000 personas se han quedado sin hogar), la destrucción de la única planta eléctrica que había en Gaza y de toda la infraestructura de agua y de saneamiento.

Recordemos que esta operación es la tercera en seis años. Israel lanzó una ofensiva terrestre en diciembre de 2008 denominada Operación Plomo Fundido. El 14 de noviembre de 2012 con el asesinato de Ahmed Yabari, jefe de la rama militar de Hamás en Gaza, se inició la siguiente operación denominada Pilar Defensivo.

Antonio Zubillaga, responsable de la UNRWA (Agencia de Naciones Unidas para los refugiados de Palestina) en Gaza, habla de otro nivel de destrucción, el del tejido social. "Han muerto familias enteras, así que hay niños, niñas y ancianos que se han quedado solos". Calculan que "hay 143 familias en las que han muerto al menos tres de sus miembros".¹

En el Estado de Israel, la popularidad del Primer Ministro, Netanyahu, ha caído del 80% que tenía antes de ordenar

la invasión terrestre de la Franja a un 30% tras la firma de la tregua. También las críticas le caen desde la ultraderecha y la oposición, tanto los laboristas como los partidos ultraortodoxos.

"Hamás estaba aislado, sin recursos, con muy poco apoyo entre los palestinos. Ahora queda posicionado como la verdadera resistencia. El mundo habla directa o indirectamente con Hamás. A nivel internacional y local están fortalecidos"² en palabras de Gideon Levy, periodista de Haaretz, diario liberal de Israel.

Por otra parte, en Gaza se vive como una victoria el papel de las milicias, Brigadas Ezzedin Al Qassam, Brigadas mártires de Al Aqsa y Brigadas Al Quds que han operado conjuntamente, ya que Israel no permite la existencia de un ejército palestino. El cambio de estrategia en sus acciones mejor planificadas y más efectivas, han supuesto la muerte de esos 66 militares, algo excepcional comparado con las anteriores operaciones.

El bloqueo de Gaza

Desde la ocupación de Cisjordania y de la Franja de Gaza en 1967, el ejército israelí ha desarrollado un complejo sistema de normas y sanciones para el control de los 3.4 millones de palestinos que viven en estos territorios.

En septiembre de 2005 Israel retira los asentamientos y los puestos de control militar en el

interior de Gaza, pero mantiene el control total de las fronteras, de las aguas territoriales y del espacio aéreo de la Franja.

"Han muerto familias enteras, así que hay niños, niñas y ancianos que se han quedado solos"

En junio de 2007 Hamás gana las elecciones y toma el control de las instituciones de la Autoridad Palestina en la Franja de Gaza. Desde entonces, Israel mantiene las fronteras completamente cerradas en un bloqueo que se alarga hasta nuestros días. Este bloqueo es una parte de la política de castigo colectivo impuesto a la población de la Franja. Tratamientos médicos, estudios universitarios, desplazamientos por trabajo o viajes de negocio, visitas familiares y de reunificación, todo es denegado a los residentes de Gaza.

La escasez de alimentos, la falta de suministro de combustibles, la dificultad en el suministro de agua potable tiene como resultado la paralización de la frágil economía del territorio.

La solidaridad Internacional: acciones internacionales y el BDS

Durante décadas Israel ha incumplido las resoluciones de la

ONU de forma sistemática, por no hablar del incumplimiento de las leyes y tratados internacionales. Incluso el Tribunal Internacional de Justicia de La Haya declaró "ilegal" el muro que Israel casi ha finalizado en Cisjordania, en una histórica sentencia de 50 folios en la que se exigía que fuese destruido y que se indemnizasen a las familias afectadas.

El actual régimen jurídico israelí institucionaliza la ocupación militar, la exclusión de las personas palestinas en Israel (a cuyas formaciones políticas se prohibió participar en las últimas elecciones, entre otras formas de exclusión), niega el derecho de retorno reconocido por la ONU de las refugiadas palestinas, somete a régimen militar a la población civil en los Territorios Ocupados y hay miles de prisioneros políticos en las cárceles israelíes.

Solo han reaccionado algunos gobiernos latinoamericanos. Venezuela ya rompió relaciones diplomáticas con el Estado de Israel durante la operación Plomo Fundido, en 2009. Durante esta última operación, Argentina, Chile, El Salvador, Brasil, Ecuador y Perú llamaron a consultas a sus respectivos embajadores a raíz de la indignación ante el gobierno israelí.

En clave interna, la disidencia está perseguida, haciendo insufrible la vida de aquellas que no comulgán con el régimen. En una sociedad educada

Imagen cedida por <http://activestills.org>

en el miedo al otro, extremadamente militarizada y que ha deshumanizado al árabe, al palestino, pocas son, a nivel porcentual, las que se niegan a servir al ejército (llamadas refuzniks), las que se oponen y denuncian la ocupación, pero están ahí y su resistencia es heroica.

Durante esta última operación, se ha evidenciado que la imagen de Israel se está resquebrajando ante la "opinión pública mundial". Miles de manifestaciones por todo el mundo, exigiendo el fin de los bombardeos y de la matanza, cientos de acciones de repulsa y un enorme aumento de la campaña BDS (Boicot, Desinversiones y Sanciones) lo refleja.

El BDS es un llamamiento de sindicatos, asociaciones y colectivos palestinos desde 2004 que repite la estrategia de la campaña internacional contra el apartheid sudafricano. Nos apela a actuar y se está extendiendo cada vez más.

L'article sencer a:
solidaridadobrera.cnt.es/secciones/internacional/1661-2014-10-07-39-03.html

Notas:

1. http://internacional.elpais.com/internacional/2014/09/08/actualidad/1410199055_108543.html

2. http://www.bbc.co.uk/mundo/noticias/2014/08/140730_israel_gaza_gideon_levy_finde_nc.shtml

En que consiste la Revista Viscera?

Las ensambladoras

Revista VISCERA es un proyecto de ensamblaje escritural de carácter colectivo y autogestionado que intenta registrar experiencias de lucha y creación, resistencia e investigación, en los distintos frentes de la realidad que nos toca vivir, en las coordenadas espacio-temporales estalladas que habitamos. Nacida entre Barcelona y Santiago de Chile circula indocumentadamente por el planeta tierra.

VISCERA emerge como proyecto en el año 2006 a partir de un encuentro entre individualidades y colectivos que habitaban Barcelona en ese momento. Se propuso trazar un puente de comunicación entre Latinoamérica y Europa con el objetivo de provocar el conocimiento, la interacción, el aprendizaje y el apoyo mutuo a partir de la puesta en común de los conflictos con los que nos enfrentamos a diario. Partiendo de la base de que en cada lugar las luchas se constituyen a partir de sus propias tradiciones y que éstas se conforman con sus propios códigos, son estos elementos los que intentamos poner en circulación para que las luchas locales tengan resonancia internacional, y a su vez, presenten nuevas herramientas, nuevas fórmulas, para la invención de estrategias de lucha en las diversas latitudes donde circula la revista.

VISCERA, en su búsqueda por ser un espacio de inscripción y registro de las realidades que nos atraviesan, se dota de contenido a partir de la experiencia de quienes están viviendo los procesos en cada territorio, es decir, busca la palabra de quienes pueden narrar desde la práctica y evita la mediación de la mirada externa a dichos procesos. Para nosotras, allí reside la organicidad de este

artefacto, en vincular en el acto de escritura teoría y práctica. Por esta razón, en la trayectoria de la revista ha ido quedando impresa la huella de quiénes le han dado vida y de esa relación vital surge la impronta y el devenir de este proceso creativo y su sello anticarcelario, subversivo, feminista y crítico.

VISCERA no se piensa sólo como una revista y la revista no se piensa como un fin en sí mismo, sino como un medio, como una herramienta que es parte de un proceso en el cual inciden distintos colectivos políticos, sociales y culturales, con los cuales vamos tejendo redes y generando hermandades. Por lo tanto, es un espacio abierto, en movimiento, y un canal de expresión de todas aquellas que se interesen en difundir lo que nos está sucediendo. Su vida nómada y migrante se relanza en cada presentación que es

una puesta en debate de sus contenidos, y a la vez, la oportunidad para ir abriendo relaciones y conocimientos, ya sea en la Galería Autónoma del D.F. mexicano, en el C.S.O. El refugio de Livorno, en las Jornadas Libertarias en territorio mapuche, en La Libre de San Telmo en Buenos Aires, en la Casa Rosa de Quito, en la Mostra del libro anarquista de Barcelona, en la muestra del libro antiautoritario de Gasteiz, en la librería La Fuga de Sevilla, en Mikela Zulo de Errenteria, en el centro experimental AK-37 en Santiago de Chile...

En este viaje, VISCERA emerge como un espacio dado por distintos cruces de sensibilidades que abren discusiones, debates y cuestionamientos múltiples, plurales, diversos, provocando alteraciones y rupturas individuales y colectivas en torno a nuestro devenir filosófico, político, antropológico,

artístico, siempre desde un compromiso militante y en apertura a la experimentalidad de la acción libertaria.

2013-2014: VISCERA n°5

Tras años de ensamblaje colectivo y mutaciones constantes tanto en el formato de la revista como en el grupo de edición o la apuesta política de cada presentación, en 2014 ha visto la luz nuestro último número, el 5, compuesto por un cuerpo central de 172 páginas y un suplemento desplegable.

La revista está dividida en dos secciones separadas por un Intermezzo. En la primera sección, Chile-no Chile-na, encontramos una serie de textos que nos hablan e interpelan sobre la realidad política y social de esa larga y angosta faja de encierro que es Chile: dispositivos de encierro y resistencia anticarcelaria, lucha estudiantil, reflexiones en torno a prácticas artísticas y performáticas, poesía visceral...

En el Intermezzo acompañamos un texto de Renato Curcio sobre cárceles, encarcelados y resistencias al encierro en Italia con una presentación de la cooperativa Sensibili alle foglie.

La segunda sección, Bidegurutzean (Encrucijadas) aborda temáticas transversales a estas dos secciones, pero se sitúa en la utopía Euskal Herria, desde donde diversos colectivos y voces reflexivas narran sus experiencias de lucha, sus inquietudes políticas en estos tiempos de "paz sin tregua" y también la lucidez de la autocritica y el reconocimiento tanto de los aprendizajes como de los errores: luchas en contra del Tren de Alta Velocidad, reflexiones anticarcelarias y voces tras el muro, cómo repensarnos tras el fin de la actividad armada, vislumbrando que las alternativas al orden económico-político

de la cronocracia patriarcal implican una crítica biopolítica de nuestra sociedad cansada...

El suplemento desplegable, Circuitos Cerrados, es un pliegue dentro de VISCERA que aporta una mirada atenta y compleja sobre los procesos de institucionalización de la vida en la ciudad de Carcelona: en el psiquiátrico, en la cárcel, en la calle, en los centros de día, en las prisiones terapéuticas, centros de menores, centros de internamiento para extranjeros... ¿Qué dimensiones e implicaciones tienen las instituciones cerradas en nuestras sociedades?

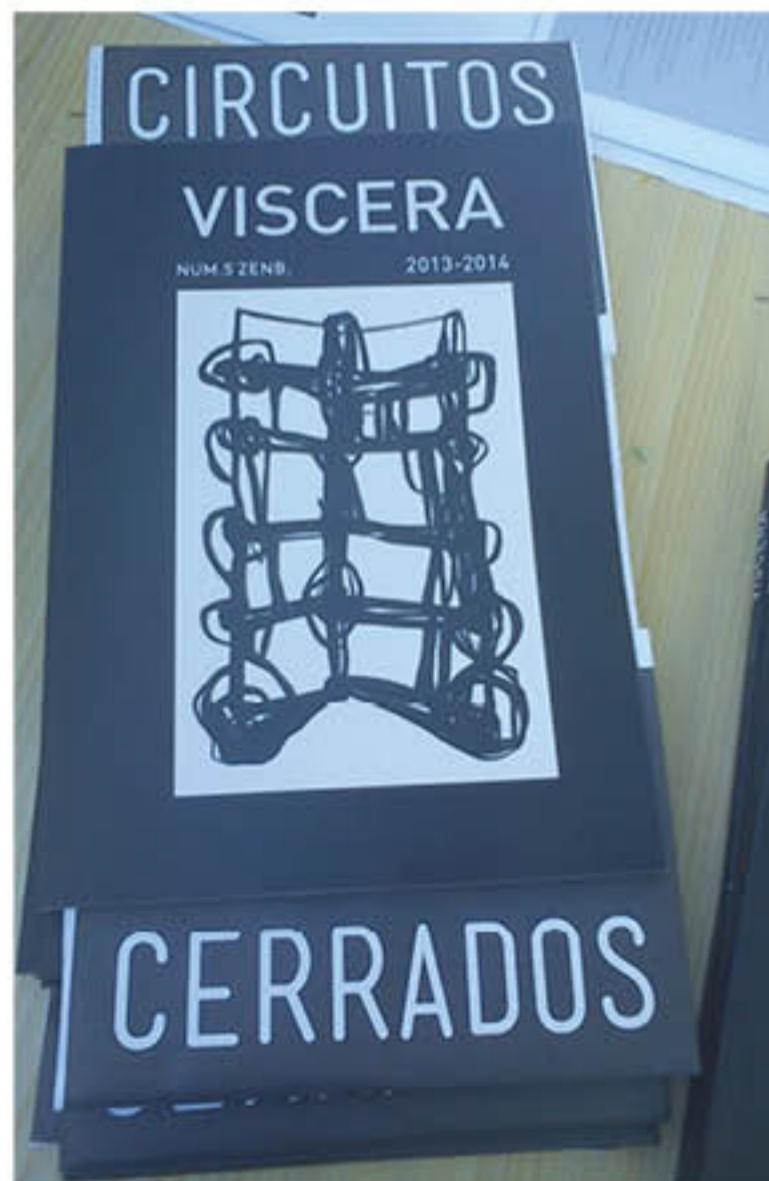
Puestos en circulación estos materiales VISCERA prosigue su viaje tratando de agujerear un presente desterritorializado. ¡Abran sus bocas, ojos y oídos! Onegin!

"En éste, el mejor de los mundos posibles, la escritura opera como resistencia instituyente y destituyente, singularización radical en la vivencia de la experiencia extrema que abre otras totalizaciones refractarias a la totalización del basurero sistemático y sistemático, contradispositivos narrativos que se pliegan como puntos vacíos y móviles abriéndose como intersticios y líneas de fuga de nuestros deseos insurgentes allí donde habita el potencial de fantasía para la transformación social".

VISCERA n°5 se puede adquirir en librerías alternativas, distris independientes y puntos de distribución de tu ciudad.

Los números anteriores y en breve el N°5 se pueden descargar en:
<http://viscera.z2l.org/>
<http://revistaviscera.blogspot.com/>

Contacto:
revistaviscera@gmail.com

Crònica d'un conflicte

Vas a Can Vies i canvies. Can Vies é

Aquesta és una remasterització de l'article aparegut al llibre #EfecteCanVies, Història d'una victòria.

Ibai Sans Urbieta.
Veí de Sants

Els fets de finals de maig ens han canviat a totes. Ens han fet fer veure, un cop més, que juntes som fortes. Que juntes som ingovernables. Que juntes ho podem tot. I molt més del que ens podíem arribar mai a imaginar.

Feia ja mesos, abans d'aquest maig plujós de 2014, que la campanya en contra del desallotjament del centre social autogestionari es desenvolupava al barri intensament, i amb cada cop més participació i visibilitat.

Durant l'última part del 2013, el setge al regidor del districte Jordi Martí Galbis, amb escarnis i presència allà on fos, va obligar al consistori, en diàlegs amb la plataforma de suport al CSA Can Vies, a prometre aturar el desallotjament si s'aturaven els escarnis. Aquests anaven des de la simple presència on es desenvolupés un acte institucional, amb la participació de responsables del consistori, fins a manifestacions per sensibilitzar el barri en el conflicte amb "atacs" a través d'adhesius, per exemple, a la seu de Convergència i Unió a Sants o a la parada del metro de Mercat Nou, assenyalant dos dels diversos responsables que tenia la denúncia: CiU i TMB.

Durant els principis del 2014, es va anar fent evident, cada cop més, que el desallotjament s'acabaria produint d'una manera o d'una altra. I la campanya es va intensificar més enllà de Sants, o de Barcelona, però amb el seu epicentre a Can Vies, des d'on sortien milers de cartells que omplien els barris amb consignes prou clares i concises, de les quals una és força desta-

cable per com després es van acabar desenvolupant els fets: "Si Can Vies va a terra, barri en peu de guerra".

Un apunt curiós d'aquest principi de 2014 és que als carrers tots els dies s'hi veien persones amb samarretes solidàries de color groc, ja bé fossin aquestes en solidaritat amb Can Vies, com amb la lluita per l'educació pública i de qualitat i en contra dels atacs que aquesta està patint els últims temps.

A principis del mes de març va fer-se pública la data del desallotjament. Aquest es-

consistori i els seus responsables, després de seure amb la plataforma de suport a Can Vies, van presentar uns requeriments, dels quals el més destacable, i a la vegada inacceptable, era que només si el col·lectiu okupant de Can Vies abandonava l'edifici, l'Ajuntament es comprometia a trobar un altre espai per cedir-lo.

La postura i posicionament de Can Vies era clara. No acceptem el desallotjament, i defensarem l'espai. D'aquesta manera es va convocar la manifestació per defensar Can

estira-i-arrosa entre Guàrdia Urbana i manifestants, la manifestació va acabar girant cuia per tornar cap al CSA. La combativitat i la força defensiva que va demostrar el fet de no deixar-se arrossar pels antidisturbis de la GU era, sense cap mena de dubte, una clara mostra de quina era i quina seria l'actitud col·lectiva a l'hora d'afrontar un possible desallotjament, cada vegada més proper.

Curiosament, un altre cop, les "casualitats" van donar-se més enllà de la causalitat. El dia després de les eleccions

que el desallotjament seria l'endemà de les eleccions, i així va ser.

Al migdia havia acabat de ploure (potser per això no van presentar-se a primera hora del matí -última hora de la matinada), i al migdia els clars començaven a obrir-se entre els núvols.

A plaça de Sants, a l'entrada del metro ja hi havia un grup de persones concentrades a l'espera de l'arribada dels mercenaris, i a les dotze i deu es va poder començar a sentir un dels dos helicòpters que es van utilitzar en l'operació volant pel cel, donant voltes al barri de Sants i als seus voltants.

Les furgonetes de la Brigada Mòbil, amb alguns recursos més, van arribar quasi volant, i en molt poc temps hi havia muntat un dispositiu que tancava l'accés a Can Vies des de qualsevol dels carrers del voltant. Qualsevol accés restaria tot el dia tancat al pas de tota persona i el trànsit de vehicles es va veure afectat també durant tot el dia.

Els nens i nenes que sortien del col·legi al migdia van trobar-se amb una escena que no s'esperaven en travessar la porta del seu centre. Els mossos no els deixaven anar cap a casa, i el desallotjament acabava de començar. Aquesta va ser una de les imatges del matí, la dels/les nens/es parlant amb els mossos per poder marxar cap a casa, els mossos negant-se a deixar-los passar i les criatures trucant per mòbil a les mares per dir que es quedaven a la concentració de rebuig al desallotjament perquè els mossos no els deixaven passar. Al cap de cinc minuts d'haver trucat, eren la primera línia de la concentració cridant "Resistència", "Un desallotjament, una altra okupació" o "Policia, assassina".

Mentre això passava al car-

Guye Sancho.

devindria amb una data tanca, abans de la qual qualsevol dia podrien venir els efectius de la Brigada Mòbil dels Mossos d'Esquadra, a efectuar-lo. D'aquesta manera queien el mite i la mentida de la suposada negociació de la que posteriorment tant Jordi Martí com l'alcalde de Barcelona, Xavier Trias, s'afartarien a dir que havien "treballat".

Aquesta "negociació" va ser, realment, un monòleg unilateral en el qual des del

Vies el 22 de març. Una manifestació força tranquil·la pel carrer de Sants fins al districte on va esclarir la tensió. Si bé dies abans una manifestació universitària havia trinxat bastant l'entorn del districte i els vidres de l'edifici, en aquell moment un dispositiu de la Guàrdia Urbana, amb un cordó de seguretat, tanques i furgonetes d'antidisturbis, protegien el lloc. Les primeres càrregues van ser totalment gratuïtes, i després d'un

ons europees on Podemos va treure 6 diputats i Esquerra Republicana va guanyar les eleccions a Catalunya, va produir-se el desallotjament. Un 26 de maig, a una hora força estranya i desafortunada, just a les 12 del migdia. A diferència de l'escorcoll d'uns mesos abans, a les 6 de la matinada, el barri era un territori en guerra ple de forces de seguretat, el barri no estava desprevingut.

Hi havia hagut el dia anterior una intuïció col·lectiva

s, ha estat i serà un espai alliberat.

rer, a dins del CSA la resistència activa feia demorar hores el desallotjament. Diferents persones romanien a la torrasa lligades en un tub, unes altres més eren dins dels espais del CSA amb diferents tècniques de resistència passiva, i un altre grup s'havia atrinxerat en un búnquer a l'interior de la cafeta, darrere d'una paret de formigó i de bombones de butà.

Aquesta resistència pacífica activa va representar que el desallotjament durés més de cinc hores. I va proporcionar moltes imatges que no se'n oblidaran i que és interessant analitzar mínimament.

Diverses han estat les imatges que han "donat la volta al món" durant els dies posteriors al desallotjament i el que ha vingut a anomenar-se #EfecteCanVies fent un paralelisme amb l'efecte Gamonal, quan aquest barri de Burgos va aixecar-se en peu de guerra i va aconseguir paralitzar les obres d'un bulevard que ningú volia.

Els nens del col·legi a primera línia: Com s'ha comentat anteriorment, el fet de deixar tancat i barrat l'entorn de Can Vies va provocar, per una banda, que cap veí/veïna dels carrers adjacents pogués accedir a casa seva pel seu camí habitual i, fins i tot, alguns no van poder anar a casa fins que els mercenaris de l'Estat van marxar del carrer, al cap de quasi bé 8 o 10 hores. De la mateixa manera, els nens i nenes que sortien del col·legi en el moment que es va presentar la Brimo tampoc no van poder anar cap a casa i després de notificar-ho als progenitors/es van optar per quedar-se a la concentració de recolzament de Can Vies i en contra del desallotjament. Van ser durant molta estona a primera línia davant del cordó policial i eren els primers/es en cridar ben fort, sense cap mena de por, que els estaven ocupant el barri i que volien la policia fora.

La unitat mòbil de TV3

Després de les primeres càrregues policials amb ferits que es van produir just al migdia, al vespre hi havia convocada la manifestació de rebuig al desallotjament. Aquesta convocatòria va transcórrer, al principi, sota una intensa pluja que va deixar xops/es totes les assistents. Tot i així, la conflictitat de la manifestació en cap cas va baixar. I just quan va deixar de ploure, després d'anar i tornar de plaça de Sants a l'estació de Sants, van esclatar els disturbis. Un gran grup va separar-se de la manifestació per baixar pel carrer Joan Güell i atacar els primers bancs (Bankia i Catalunya

van fer propaganda barata de les mentides del Districte i de l'Ajuntament i, fent la feina que la seva posició adopta, van posicionar-se clarament -com sempre- per criminalitzar qualsevol protesta o qualsevol persona que lluités a favor del CSA.

El noi de la bicicleta i el mossó psicòpat

Una de les imatges que més voltes va donar a les xarxes socials, i més "joc" va donar a la vegada, va ser la d'una parella de mossos d'esquadra colpejant salvatgament un noi en bicicleta, a l'alçada de la templa. Res de nou que els Mossos d'Esquadra són un

cordar aquí que el manual de bones pràctiques de les forces de seguretat diu que mai pot pegar-se amb les porres per damunt de la cintura).

L'excavadora cremada

El dia posterior al desallotjament una excavadora va derruir una part del centre social tirant a terra la part més utilitzada de Can Vies, la capella. On s'hi feien tallers d'arts marciales, concerts, xerrades, passis de vídeo, cafetes i moltes altres activitats.

Espontàniament, l'endemà del desallotjament hi va haver una convocatòria de protesta on al principi les forces de seguretat brillaven per la seva

Angel Monleó. Groundpress.

Caixa) i, allà mateix, estacionada, hi havia la furgoneta de la unitat mòbil de TV3.

Després d'encomanar amablement els treballadors que hi havien dins la furgoneta per a què deixessin el seu lloc de treball, un martell va trinxar els vidres davanters i les finestres, i el foc va fer cremar la furgoneta.

S'ha de dir que tant els dies de les setmanes anteriors com els dies posteriors al desallotjament, TV3, així com molts altres mitjans, van criminalitzar el col·lectiu de Can Vies,

grup violent incontralat que fa i desfà com vol en els moments en els que actua. Però el fet que algú faci una fotografia en el moment oportú, i que aquesta instantània es publiqui i difongui trenca una mica la impunitat amb la qual acostumen a actuar aquesta colla de psicòpates.

El noi ja ha presentat una querella, i gràcies a la fotografia del moment, es va poder identificar el mossó/a que li va provocar una orella trencada i un important traumàtic a l'alçada del cap (i s'ha de re-

absència. La manifestació, en un moment donat, va esclatar en disturbis, i l'excavadora va ser devorada per les flames, després que algú hi fes una pintada on es llegia "guerra!".

Aquesta imatge, de resistència pura a què l'excavadora pogués tirar tot el centre social sencer, va ser una de les primeres notes de victòria del conflicte, que des d'aleshores es va estendre durant tota la setmana havent-hi, als barris, disturbis quasi cada nit durant una setmana sencera.

La reconstrucció i la cadena humana

Dissabte, abans de la gran manifestació en defensa dels barris al centre de la ciutat, i després d'una setmana de mobilitzacions, conflicte i disturbis gairebé cada dia durant llargues hores de la nit, hi havia la convocatòria de reconstruir Can Vies. El primer que s'havia de fer era treure tota la runa que l'excavadora havia produït dies enrere, abans de ser incinerada. Centenars de persones, de totes les edats, gèneres i generacions, vestits de cascots grocs, van fer una feina de setmanes en hores i van treure desenes de tones de runa de l'antiga capella, i fent una cadena humana des de Can Vies fins al districte, van dipositar gran part de la runa fent un mur a la porta de l'edifici consistorial. L'autoorganització va ser la clau que això es desenvolupés així i és un dels secrets del barri. Amb la gent disposada i amb la voluntat de fer col·lectivament, tot és possible.

Dit tot això, i vistes les imatges que ha produït el conflicte, és evident que, per una part, s'ha aconseguit una victòria parant totalment les obres per destruir el centre social i, per l'altra, i victòria encara més important, durant una setmana llarga els carrers han vist expressada la ràbia del poble, que es va veure plasmada en les parets en una pintada amb una consigna molt clara: "No és només per Can Vies, és pel capitalisme".

Vist i dit tot això només resta dir que això no s'ha acabat. Encara queda camí per fer. I amb la reconstrucció en marxa queda seguir fent participar el poble del projecte de Contrapoder que és l'autoorganització del barri i seguir, seguir i seguir.

Memòria Històrica

La vertadera lite

Albert Alexandre

Present

Actualment, quan la literatura, en detriment d'altres narracions del món com l'econòmica, la sociològica o la política, sembla tenir cada cop menys autoritat discursiva en la nostra societat, podem afirmar que encara té menys interès i preponderància la literatura d'esquerres. ¿Existeix avui dia una literatura revolucionària alliberada de les faccions ideològiques i de la seva propaganda?

La literatura, i sobretot la ficció literària, ha estat encapsulada entre dos pols que són l'avantsala de la seva mort. Un és la gran indústria editorial que prioritza el benefici capital i manufactura els anomenats best-sellers: llibres de poca qualitat, lectura extremadament senzilla i fàcilment produïbles en sèrie; i l'altre és la literatura cultista (que no culta), és a dir, aquells llibres artificiosos que són la narració sobre i al servei d'unes elits àmpliament cultivades.

Els motius d'aquest fenomen, en el cas de la Península Ibèrica, són molts i diversos. La major part d'ells estan relacionats amb el desprestigi de la cultura durant la llarga nit de la dictadura i amb la desacreditació i institucionalització de les esquerres durant la transició.

És per això que cal remuntar-se fins a finals del segle XIX i principis del XX per trobar un projecte veraderament popular d'art i literatura; un projecte emancipador i revolucionari.

Passat

Les ànsies alliberadores de les classes populars han estat durant tota la història, amb més o menys força, una

constant. Esclaus, gleva, servents, treballadors, consumidors... tots han intentat desllorigar-se del control que uns pocs exercien sobre seu. Tot i així, a meitats del segle XIX s'inicia un dels processos d'empoderament més notables coneguts en la història de la humanitat.

El que en un principi comença essent una lluita per les condicions de vida, més tard es torna un combat social i, finalment, a les dècades últimes del segle XIX, acaba convertint-se en un enfrontament obertament cultural: La cultura de la burgesia (formes de relació, consum, cosmovisions del món...) contra la cultura llibertària.

Qualsevol cultura que es presta necessita crear la seva pròpia manera d'explicar, narrar, el que l'envolta. Per això, la literatura, històric-

ament en mans de les classes adinerades, és una immillorable arma de propaganda i de relació amb el món.

Amb aquest supòsit com a bandera, i emulant les tesis sobre art de personatges tan dispers com Wagner, Tolstoi, Bakunin, Kropotkin o Proudhon, naixeran a la Península Ibèrica nombroses publicacions, tant anarquistes com socialistes, que pretenen crear la seva pròpia poesia, els seus propis contes i les seves pròpies novel·les. A Catalunya i el País Valencià, zones on l'anarquisme té un fort arrelament, aquesta tendència serà encara més forta i es plasmarà en dos casos il·lustres: la Revista Estudios i la controvertida publicació creada per la família Montseny-Mañé, la Revista Blanca.

És per això, i consider-

ant que la revista nascuda a Madrid i després publicada a Barcelona és l'exemple ibèric més important d'un projecte de literatura popular, que volem centrar el que queda del nostre article en la trajectòria de la Revista Blanca entre els anys 1923 i 1936. Sobretot, hem de parlar de la seva col·lecció de novel·les breus, les anomenades "novelas ideales" o "novelas libres", que segons el franquisme havien contaminat amb els seus ideals llibertaris una generació sincera d'espanyols.

L'any 1925 s'inaugura al barri del Guinardó una col·lecció de novel·les breus sorgides des de les pàgines de La Revista Blanca. Les obres literàries que no sobrepassen els quaranta folis, apareixen annexes a la mítica publicació anarquista creada per Federica Montseny, la seva mare Teresa Mañé i el seu pare Joan Montseny.

Cada quinze dies primer i més endavant cada setmana, apareixen als quioscs les esmentades novel·les breus que intenten ser baluards dels postulats més profunds del projecte cultural àcrata: una literatura per al poble, pel poble i del poble.

En un moment en el que l'analfabetisme a les ciutats supera xifres del 50 per cent i en el món rural assoleix un nombre d'escàndol, és sorprenent la quantitat d'exemplars que es venen d'aquestes novel·les. Amb uns tiratges mínims de 10.000 exemplars i uns màxims de 50.000, si tenim en compte que moltes de les novel·les per culpa de l'analfabetisme es llegien en públic, i si tenim en compte també que els llibres circulaven de mà en mà pel baix poder adquisitiu de la classe obrera, podem afirmar

que el nombre de lectors-orientats d'aquestes historietes oscil·larà entre les 100.000 i les 500.000.

A les nits, en rotllanes i a peu de carrer, als ateneus o als bars, grups de treballadors i camperols es reuneixen per escoltar amb emoció la veu d'aquella que sap llegir. Després de la lectura es discuteix sobre la novel·la i sobre l'acord o desacord en relació a les decisions preses pels personatges principals de la novel·la. Els espectadors deixen de ser mers oients i es converteixen en el centre de la història. ¿Hauria jo assassinat el patró? ¿M'hauria suïcidat com el protagonista per la pressió exercida pel mossèn del poble? ¿Podem realment viure en la comunitat lliure de la que es parla en aquest llibre? Les classes populars tenen per fi a l'abast una literatura que parla de tot allò que els succeeix. Els anarquistes saben que en realitat no es tracta de quelcom nou; des de l'Odissea fins a Guerra i pau, passant pel Quixot, trobem exemples de literatura popular, aleshores (i avui dia al 2014), segregada per les classes benestants i les elits culturals.

D'altra banda, no només es tracta d'una literatura que parla sobre els temes que preocupen a la majoria, a més a més, la Revista Blanca no tanca portes a ningú i tothom que vulgui pot enviar el seu manuscrit a la seu de la publicació, sense que l'estatus social o el renom literari importin. Això fa possible que obreres de tota mena, camperols o mestres de l'escola racionalista vegin les seves obres publicades i sotmeses al debat popular. A més a més, les dones de les classes desposseïdes, sempre excloses

Literatura popular

de la cultura o relegades a un paper merament consumidor per la seva doble condició de marginalitat, tenen, per primer cop a la història, la possibilitat de veure les seves novel·les editades i en circulació de forma massiva. Àngela Graupera, Maria Solà, Carlota O'Neill, Romilda Mayer, Soledad Gustavo (pseudònim de Teresa Mañé), Dora Ferre, Regina Opisso o la coneguda Federica Montseny seran fonamentals en la literatura llibertària d'abans de la insurrecció feixista i seran, també, oblidades.

Explicat d'aquesta forma sembla que tant "La Novela Ideal" com "La Novela Libre" fossin un miracle emancipador en tota regla, tot i així hem de ser crítics amb aquells aspectes més foscos de la publicació massiva.

Val a dir que en molts casos els personatges que apareixen en les històries llibertàries són els clàssics estereotips extrets de les novel·les realistes del segle XIX. D'aquesta forma trobem joves forts, de bellesa sense rival i intel·ligència inerrable exercint de protagonistes heroics; trobem noies enamorades fins al moll de l'os i correspostes pels herois que no acaben de trencar amb la imatge de la dona submissa tan en voga durant tota la història de la humanitat; trobem enemics del poble que es caracteritzen sempre per la seva lletjor.

La valoració final que podem extreure del projecte literari i cultural emanat de la Revista Blanca -encara que quedarien molts altres aspectes per explicar, com els articles de teoria narrativa sorgits de la pròpia publicació o la reedició d'obres cínic fonamentals de la ficció o la filosofia humana- és que

amb els seus clarobscur es tracta d'un projecte plenament alliberador i popular.

Julio Camba, encara l'any 1931, escrivia al diari ABC: "[...] mi ideal con respecto a España es éste: mientras no se descubra un procedimiento para que sean los analfabetos quieren escriban, que el arte de leer se convierta en una profesión y que solo puedan ejercerlo algunos hombres debidamente autorizados al efecto por el Estado."

En uns anys en els que la intel·ligència cultural del

Regne d'Espanya negava la plena alfabetització de la població ibèrica, exemples com el de la Revista Blanca i la seva col·lecció de novel·les breus són puntes de llança d'una cultura revolucionària.

Futur

¿Existeix alguna possibilitat de crear una nova literatura escrita per individus de les classes marginades i majoritàries, que es dirigeix a aquests i que tracti sobre ells?

A tenor dels temps que corren són pocs els exem-

ples d'una literatura tal. Trobem amb poca freqüència novel·les que compleixen algun d'aquests requisits i encara més rarament els tres alhora.

Tot i que la situació i per tant el futur es planteja molt negre, existeixen casos d'escriptors i escriptores que guerregen per transformar les lletres que avui dia han sigut raptades pel neoliberalisme i les seves lògiques de mercat.

En el cas espanyol, veus com la de Javier Pérez Andújar, novel·lista de Sant

Adrià de Besos que ha fet una excel·lent radiografia de la marginalitat a Barcelona i el seu extraradi o veus com la del difunt Francisco Casavella amb la seva anàlisi de la pobresa al barri del Poble Sec durant els anys setanta i vuitanta i la corrupció del franquisme i la democràcia, són rares avis en el panorama literari. Val a dir que no són els únics en una llista on podriem incloure noms com els de Belén Gopegui, Elvira Navarro, Andrés Barbera, Santiago Lorenzo, Kiko Amat o el cooptat per les elits i l'esnobisme, Roberto Bolaño.

Pel que fa a altres latituds podem citar casos com el de la novel·lista britànica Zadie Smith que pinta un quadre polièdric, profund i ple d'humor del cóctel que és la immigració a determinats barris de Londres. Casos com el de l'escriptor grec Petros Márkaris que tal i com va fer Manuel Vázquez Montalbán a casa nostra, posa la novel·la negra al servei de la majoria desposseïda i en contra de la minoria poderosa. O casos com el del grup italià Wu Ming, format per cinc narradors, que prescindint de la dinàmica d'egos en la literatura, creen novel·les col·lectives en les que la història serveix de rerefons per explicar les sempre presents lluites entre classes.

En definitiva, podríem citar més noms dispers, tot i així, el més emancipador, segurament, no són aquells que escriuen en clau popular, el més emancipador és que les classes populars tinguin el contacte que aquells homes i dones de finals del segle XIX i principis del XX, van tenir amb la literatura.

Llegir els feia feliços, llegir els feia més lliures. Avui no som ni feliços ni lliures.

Un cafè amb...

Jose, encausat per protestar contra el Pla Caufec

«Busquem el suport dels col·lectius amb qui hem participat en accions i campanyes braç a braç»

Redacció S.O.

P. Abans de tot, per situar-nos, en què consistia el Pla Caufec?

R. El Pla Caufec és una aberració urbanística l'origen del qual és l'ànsia de diners. Amb l'excusa de la compensació econòmica per al soterrament d'unes línies elèctriques a Esplugues de Llobregat, Fecsa planeja 600 habitatges de luxe, dos gratacels de 105 metres d'oficines, el centre comercial més gran del vessant nord de Barcelona. Ah, i uns equipaments i alguns pisos de pseudoprotecció oficial per fer callar algunes crítiques.

Quins eren/són els impacts d'aquest Pla urbanístic en un espai com la zona del Baix Llobregat amb Collserola?

Aquest projecte colpeja de ple la falda de Collserola, la primera barrera de protecció de la Serra respecte la ciutat i que actualment funciona com a coixí. El Pla Caufec esdevé un mur de ciment i nosaltres denunciem un munt d'impacts: el dany ecològic és irreversible, però a nivell viari generaria un col·lapse espectacular, l'afectació cap al petit i mitjà comerç i als mercats locals seria un cop molt fort. I si ens posem a mirar com queda

això que anomenen democràcia... el Pla Caufec és una imposició d'una majoria absolutista que legalitza la corrupció i l'especulació com a modus operandi. En moments en què el seu sistema està en permanent qüestionament no són capaços de complir ni les seves pròpies lleis.

En quina situació es troba actualment aquest projecte? Des de 1991 les associacions veïnals oposades han frenat el projecte i el 2009, després d'iniciades les obres i amb diverses accions per part nostra per aturar-les, Sacresa fa fallida i no pot tirar endavant el projecte perquè s'havia embarcat en negocis de gran volada. Ara, quan ens arriben judicis per oposar-nos-hi, anuncien «casualment» que reactiven el Pla Caufec. La jugada de tot plegat és que, de totes les meravelles del Pla Caufec, ara només prenen fer els pisos de luxe a la part més alta de la muntanya...

Heu fet una pàgina web detallada, amb informació sobre el projecte i el procés de lluita. Ens pots explicar una mica quines han estat les línies de lluita seguides en el transcurs dels anys? I quins han estat els diferents resul-

tats obtinguts?

En un primer moment l'oposició era la clàssica de les associacions veïnals; parlem de recursos, al·legacions, assistència a plens municipals. Com veuen que no s'aconsegueix res de res contacten amb gent que comença a implicar-se en la vida política i social d'Esplugues. Així, des de 2004, la lluita contra el Pla Caufec surt al carrer i pren la desobediència com a eix d'acció. A part de no abandonar la via legal i seguir endavant amb els recursos judicials (que de poc han servit més que per gastar diners), comencem a fer manifestacions, accions informatives en les quals ens pengem d'arbres i del balcó de l'ajuntament, ens encadenem a màquines i plantem bidons de ciment a diferents llocs dels responsables d'aquesta barbaritat. Els resultats són per una banda molt positius: hem aturat el projecte, hem teixit una xarxa molt potent, hem difós un discurs radical. L'altra cara de la moneda és la repressió, ens han volgut frenar de qualsevol manera, la qual cosa també demostra que hem fet bona feina.

Quan i per què s'engega la campanya "Ni muts ni a la gàbia"?

Fa 2 anys i mig vam començar a rebre notificacions de jutjats amb peticions fiscals fora de lloc i intentàvem assimilar el que ens venia a sobre. Després d'afuixar la lluita contra el Pla Caufec ens vam haver de seure i pensar com afrontar aquesta criminalització de l'opinió i la protesta.

Els vam reactivar i vam crear una campanya amb aires nous per tal de renovar-nos, implicar més gent i sumar nous esforços. Ni muts ni a la gàbia neix com un grup de suport als encausats per tal d'impedir que la repressió aconsegueixi els seus objectius de fer-nos callar.

Ara mateix, quantes persones estan imputades i quina és la seva situació?

9 persones esperem judici, de les quals 5 repetirem en un altre que tindrem més endavant. Les condemnes són de presó i van des de l'any i mig als 5 per cap; 27 en total, més penes-

multa i indemnitzacions. Tenim clar que és una possibilitat molt real que es dicti un ingrés a presó.

Quan comencen els judicis? I com s'articula la campanya?

El primer judici són els dies 27, 28 i 29 d'octubre, l'altre no té data encara. Busquem la màxima difusió i suport de la gent i els col·lectius amb qui hem participat en accions i campanyes braç a braç.

Convocatòries

18 octubre: jornada solidària i manifestació des de les 17h a l'Ajuntament d'Esplugues

27, 28 i 29 d'octubre: concentració a la 'Ciutat de la Justícia' a les 9h

Més informació:

<http://nimutsnialagabia.org>
info@nimutsnialagabia.org
facebook.com/nimuts.nialagabia

twitter: @NiMutsNiGibia

LA BATALLETA DELS AMOS

